

DIUMENGE XXII DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Bonifaci Tordera, monjo de Montserrat
2 de setembre de 2018
Dt 4, 1-2, 6-8; Sant 1, 17-18, 21b-22. 27; Mc 7, 1-8, 14-15, 21-23

Realment, Israel era un poble privilegiat. Déu li havia parlat i donat els seus manaments, les seves paraules que el feien el poble més savi si les posava en pràctica, ja que manifestaria amb la seva conducta el voler de Déu, el disseny de Déu sobre l'home.

Però, què ens diu la Història? Que contínuament el poble s'apartava d'aquesta llei i que seguia els seus instints. Prou els recordaven els profetes que tornessin al camí recte de la llei, a la fidelitat de Déu, però imitaven els costums d'altres pobles. Eren infidels a l'Aliança, tenien el cor de pedra, lluny de la fidelitat.

Jeremies els amenaça amb l'exili encara que es gloriegin del temple. Amós els fustiga per les seves injustícies. Isaïes els diu que el seu culte és en va, que les seves doctrines són preceptes humans. Osees els reclama amor sincer. Els salms recalquen que Déu no vol sacrificis, sinó víctimes d'acció de gràcies, i fer allò que els mana. En resum, Déu vol el cor fidel de l'home. Un compromís cordial. Perquè Déu s'hi ha compromès personalment en el seu Fill. Déu s'ha volgut fer un de nosaltres i mostrar-nos com ha de ser la conducta de l'home. Ens ha ensenyat com Déu actua, i com vol que els homes, fets a la seva imatge, actuem per ser com cal.

Sembla, però, que els homes no ens ho hem pres seriosament. Pel que sembla, continuem fent el que Jesús critica avui a l'Evangeli: li donem un culte extern els qui encara seguim les normes cristianes apreses: bategem els infants, els portem a escoles catòliques, fan la primera comunió -potser també la darrera-, fins i tot alguns arriben a casar-se per l'Església... Però això són punts separats en la vida. Són plantes que no tenen continuïtat. Perquè, si tots aquests actes no es cultiven curosament, es moren. I és que el compromís de l'Aliança és personal, és del cor, és sincer. I si el cor no ha estat format, educat, treballat... no respondrà a les exigències. Es diu que els fills s'han de decidir per ells mateixos i que no se'ls ha de comprometre amb obligacions, quan encara són inconscients. Però això no es fa pas en tot: ja que els donem existència, una llengua, una salut, una educació física, una cultura... sense demanar-los permís. Perquè no la fe, també? Però aquesta fe s'ha de cultivar com una llavor sembrada si volem que creixi.

El que vull dir és que si la nostra religiositat solament és externa -i això és el que ens deia Jesús a l'Evangeli- no té força per prosperar. Això és una religió fossilitzada, momificada. I Jesús vingué a sol·licitar-nos el cor. Que el que Déu vol és amor i no ofrenes exteriors. L'amor fusiona la persona amb la persona estimada. I això és veritat, autenticitat. Si l'interior té vida és lluminós, els actes seran resplendents. És la doctrina del sermó de la muntanya. És l'ensenyament de sant Jaume: "La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes i us guardeu nets de la malícia del món". I és el que diu sant Pau, quan parla dels fruits de l'Esperit: "amor, joia, bondat, paciència, fe, dolcesa, domini de si. Contra aquestes coses no hi val la llei", ja que la supera. "Si vivim de l'Esperit, caminem impulsats per l'Esperit". Aquesta es la interpretació que fa sant Pau d'aquesta pàgina de l'Evangeli.

No ens quedem, doncs, en l'exterior; anem a les arrels i produïrem fruits de santedat. Com Jesús, siguem persones ben humanes, però lliures, perquè estem en comunió amb Déu.